

Pag. 3

Modest omagiu unora care nu mai sunt

Pag. 4

Iarna în Băilești

Pag. 8

Sport
Regal handbalistic la "Ada Nechita"

Gazeta de BĂILEȘTI

Se distribuie GRATUIT

Seria a XIII-a

Nr. 2

februarie 2015

Publicație lunară de informare a cetățenilor orașului Băilești • 8 pagini •

MICA UNIRE din 24 ianuarie 1859 – Unirea Principatelor Române

– zi sărbătorită și la Băilești –

Într-o sâmbătă friguroasă de ianuarie, băileștenii au ieșit să sărbătorească Ziua Unirii, zi rămasă în istoria românilor ca data la care s-a înfăptuit Unirea Principatelor Române, în anul 1859, odată cu numirea lui Alexandru Ioan Cuza ca domn al Moldovei și al Țării Românești. Ziua de 24 ianuarie ne face din nou să retrăim, cel puțin la nivel de poveste, acești câțiva pași făcuți de strămoșii noștri pentru tot ce înseamnă astăzi România.

24 ianuarie – Ziua Unirii Principatelor Române a fost marcată în orașul nostru prin nelipsita defilare cu torțe, organizată de Primărie și Casa de Cultură „Amza Pellea”, asigurându-se ordinea cu ajutorul Plutonului de Jandarmi, Secției de Pompieri, Poliției Locale și Poliției Municipale. Mani-

festarea a început în jurul orei 18, când la restaurantul Turist s-au strâns preșcolarii, școlarii, liceeni și cetățeni ai orașului, după care, în frunte cu primarul orașului, toată „ceata” a plecat pe ritm de fanfară cu torțele aprinse spre Monumentul Eroilor din centrul orașului, însă, din păcate, prezența a fost

una destul redusă, atât în rândul oficialităților, cât și al publicului. Evenimentul s-a încheiat cu o mare Horă a Unirii, în acordurile Fanfarei din Craiova, în care s-au prins, alături de edilul municipiului, doar „piticeii” de la grădinița „Amza Pellea”, câțiva pensionari, componenți ai Clubului Pensio-

narilor și tinerii care au purtat torțele de-a lungul marșului. Un gust amar ne-a lăsat indolența celor ce stăteau pe margine, într-un număr destul de mare, privind „spectacolul de la monument”, fără a participa la sărbătoarea tuturor românilor, fără a simți măcar în acel moment mândria că sunt români, că sunt urmașii lui Cuza.

„Unirea Principatelor Române de la 24 ianuarie 1859 este unul dintre acele momente istorice asupra cărora ne putem îndrepta mereu atenția. Toate aceste evenimente istorice, reprezintă fapte realizate de românii care au simțit cu adevărat că este nevoie de implicarea lor, astăzi mult lucruri ne par dificil de înțeles atâta timp cât implicarea noastră lipsește”, a spus primarul municipiului Băilești, dl. Costel Pistrițu.

Marian MILOVAN

Căutare

*pune-mă la încercare
drumu-i lung și e tăcere
trebuie să am răbdare
pentru-un gram de mângâiere
strigă cine să te-audă
drum închis de o-nțâmplare
sau poate-o să-mi faci în ciudă
să dai vina pe trădare*

*curăță de poți retina
să vezi visul meu cum zboară
și adună toată vina
pune dop la călimară
scrie rânduri de poveste
cu albastrul din privire
nu lăsa umbrele peste
trista noastră risipire*

*nu-mi e frică de o iarnă
ce-o o fi o să se-nțâmple
deja a-nceput să cearnă
fulgii albi pe-a mele tample
drumul îmi apare-n minte
când lumina se pogoară
și descopăr în cuvinte
rugăciunea, mă-nfioară*

María OPREA

Încă un act filantropic din grija față de locul natal

Anul 2014, față de Băilești, a fost încheiat de dl. Jan Lazăr cu trimiterea în Decembrie a celui de al patrulea transport de bunuri.

A venit iar autovehiculul cu două remorci, condus de un tip inconfundabil, un zdrahon cu pălărie de cowboy, al cărui nume, Vasile, scris cu majuscule, e vizibil în parbriz, un bonom care își tratează musafirii din bucătăria de sub cabină cu „șoancă” și „tărie”, călător obișnuit pe drumurile europene, mai ales de la Villingen-Schwenningen, la Oradea și Băilești.

A ajuns pe o vreme rece, de această dată, dar cu aceeași voioșie cu care a venit și în vremurile mai blânde.

Ca și alte dăți, dl. Jan Lazăr a trimis bunuri necesare Băileștilui, evident, de o valoare greu de estimat, bunuri care au ajuns cu bine la destinație și care au fost depozitate, inițial, în localul Pieții de cartier de la întretăierea Str. Mărășești cu G-al. Ghenescu (fostă 30 Decembrie). Descărcarea s-a făcut fără incidente (în sensul că n-au mai dus unii cu mâini cam lungi și pe acasă, ca prima

dată, în urmă cu câțiva ani).

Dacă de transportele anterioare beneficiarii au fost Sala de sport „Ada Nechita”, ale cărei încăperi și vestiare au fost mobilate cu piese aduse din Germania, Primăria, Casa de Cultură, grădinițele, sediul Gazetei de Băilești, Clubul Pensionarilor, Liceul Tehnologic „Ștefan Anghel” și altele, de această dată, Liceul Teoretic „Mihai Viteazul” a primit 15 calculatoare, mobilier pentru vestiarele sălii de sport, ca un semn de recunoștință a d-lui Jan Lazăr, ca

► Continuare în pag. 3

În baza Dispoziției 68 a Primarului municipiului Băilești, în ziua de 28.01.2015, s-au desfășurat lucrările ședinței ordinare a Consiliului Local al Municipiului Băilești, pe prima lună a anului, ședință la care au participat toți cei 17 aleși ai urbei.

Întrunindu-se cvorumul, dl. M. Barbu, secretarul unității administrativ-teritoriale, a dat „undă verde”, a supus spre aprobare procesul-verbal al ședinței anterioare, votat în unanimitate, și l-a invitat pe dl. F. Cojocaru, președintele de ședință, „să treacă la butoane”. Acesta a adresat dlui. primar C. Pistrișu rugămintea de a pre-

la gradul al IV-lea inclusiv), dintre cei 43 de asistenți personali, în lunile iulie-octombrie, 36 au fost angajați la rude, în timp ce în noiembrie-decembrie au fost 35. Se constată că gradul de rudenie este preponderent, ceea ce evidențiază caracterul familial al serviciilor prestate.

Conform legislației în vigoare, Serviciul de Asistență și Protecție Socială are obligația să facă vizite periodice de monitorizare a activității asistenților personali pentru a urmări respectarea drepturilor și asigurarea interesului superior al persoanelor cu dizabilități. În acest sens, în semestrul al II-lea al

Climatic obiectivul menționat, care a fost dat în administrare pe o perioadă de 5 ani, adică până pe data de 09.03.2015. Prin actul adițional 1/14.12.2014, semnat de Primărie și de Agenția Națională pentru Protecția Mediului, au fost modificate unele articole, printre care și art.7 care prevede documentația de prelungire a convenției de custodie, în care este inclus și planul financiar multianual. Primăria Băilești a întocmit documentația de prelungire a convenției pentru o perioadă de încă 5 ani și a reușit ca printr-un proiect de parteneriat cu Asociația de Dezvoltare Economică Culturală

Dl. primar a informat că cei din conducerea societății au făcut adresa, cu toate că la început au zis că dau imobilul gratis, însă apoi s-au răzgândit. Reabilitarea imobilului costă enorm și de aceea a considerat că ar fi mai bine să-l demoleze sau să-i aranjeze măcar fațada, pentru că arată rău, un „spectacol lugubru” pentru cei care intră în Băilești. A pus accent pe faptul că pentru stabilirea statutului juridic și, mai cu seama, pentru adoptarea unei hotărâri, trebuie să se gândească cu maturitate și să nu se neglijeze că societatea n-are datorii. „Suntem de acord să luăm imobilul fără a-l plăti,

municipiului Băilești, situat în str. Tăbăcari 22, în suprafață de 64,40 mp, cu destinația activitate economică, până la data de 30.04.2016.

2. Se aprobă chiria de 1,80 euro/mp/lună.

3. Se împuternicește Primarul municipiului Băilești să semneze actul adițional de modificare a contractului de închiriere identificat la art.1 din prezenta hotărâre.

În ceea ce privește Proiectul de hotărâre prin care se aprobă prelungirea contractului de închiriere 11/2010, se menționează că între CL și PFI Prună Florin, domiciliat în Băilești, str. Aleea General I. Ghencu, Bl. 7B, Sc. 1, Ap. 5, s-

O ședință cum am dori să mai vedem

zenta ordinea de zi, iar după lecturarea acesteia, preluându-și prerogativele, a supus-o votului, ordinea de zi fiind aprobată în unanimitate, ca, de altfel, toate proiectele de hotărâre supuse dezbaterii.

Conform hotărârii luate în ședințele comisiilor de specialitate, primul punct de pe ordinea de zi, „Proiect de hotărâre prin care se aprobă măsurile și acțiunile specifice privind serviciile de asistență socială pentru persoanele cu dizabilități” a fost amânat pentru o ședință viitoare.

În referatul însoțitor la Proiectul de hotărâre prin care se aprobă Regulamentul privind activitatea desfășurată de asistenții personali pe semestrul al II-lea al anului 2014, se menționează că, în conformitate cu prevederile art.40, alin.2 din Legea 448/2006 referitoare la protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap și ale art. 29, lit. a din Normele metodologice de aplicare a acestei legi, Serviciul de Asistență și Protecție Socială din cadrul Primăriei trebuie să prezinte semestrial Consiliului Local un raport privind activitatea asistenților personali, în care sunt urmăriți anumiți indicatori. Referitor la dinamica angajării asistenților personali, se menționează că, față de semestrul I, în perioada 01.07. – 31.12.2014, a fost angajat un asistent personal și s-a înregistrat o încetare a unui contract de muncă, deoarece persoanele îngrijite i s-a schimbat încadrarea din gradul Grav cu asistent personal sau indemnizație de însoțitor, în gradul Grav fără asistent personal sau indemnizație lunară de însoțitor. De asemenea, se precizează că în fiecare lună a semestrului au fost angajați 43 de asistenți personali. În ceea ce privește încadrarea pe categorii de beneficiari, din cei 43, în lunile iulie-octombrie, 13 au fost minori și 30 adulți, iar în lunile noiembrie-decembrie, 12 minori și 31 adulți. Referitor la numărul asistenților personali în funcție de gradul de rudenie (până

anului 2014, s-au făcut 43 de anchete sociale la domiciliul persoanelor cu handicap Grav. În aceeași perioadă, s-au înregistrat 5 dosare de acordare a indemnizației pentru persoanele cu handicap Grav sau pentru reprezentanții legali ai acestora și tot atâtea încetări de activitate, în total fiind 48 de indemnizații. Având în vedere cele menționate, executivul a propus CL adoptarea unei hotărâri prin care: „Se aprobă Raportul privind activitatea desfășurată de asistenții personali ai persoanelor cu handicap Grav pe semestrul al II-lea al anului 2014, conform anexei”.

Dl. primar a insistat asupra creșterii de la an la an a ponderii persoanelor cu probleme, precizând că pentru remunerarea asistenților n-au fost acoperite ultimele două luni, unii asistenți au carte de muncă, iar alții nu, concluzionând, în acest sens că „dacă n-ai fonduri, n-ai cum să te descurci”. Tendința și, mai ales, dorința ar fi să nu crească numărul de persoane asistate, însă din 2012 încoace, numărul acestora a crescut. Întrucât există multe persoane cu probleme, autoritatea locală face mari cheltuieli. Având în vedere că majoritatea acestora este de etnie rromă, edilul-șef a sugerat să se facă un studiu în acest sens. Dl. Ionel Mușuroi a întrebat care este diferența dintre asistentul salariat și cel cu indemnizație, dna. Alina Mălin, șeful Serviciului de Asistență și Protecție Socială, informând că cei din prima categorie au carte de muncă, iar ceilalți nu. Dl. vice-primar Irinel Mușuroi a precizat că autoritatea locală are obligația să acorde bani pentru cei asistați la domiciliu.

În expunerea de motive la Proiectul de hotărâre prin care se aprobă Planul Financiar Multianual al Rezervației Aria Naturală Protejată Balta Cilieni Băilești, se stipulează că prin Convenția de custodie 127/09.03.2010, Primăria Băilești a primit în custodie de la Ministerul Mediului și Schimbării

și Profesională din Regiunea Oltenia, să elaboreze Planul de Management și Regulamentul de organizare și funcționare al Rezervației Ariei Naturale Protejate Balta Cilieni. Dat fiind că un capitol important din planul de management al rezervației este estimarea resurselor umane, materiale și financiare, iar cuantumul resurselor financiare este prevăzut în acel plan financiar multianual pentru perioada 2015-2019 și ținând seama de necesitatea completării și depunerii documentației de prelungire a convenției de custodie, executivul a solicitat CL să emită o hotărâre potrivit căreia: „Se aprobă Planul Financiar Multianual al Rezervației Aria Naturală Protejată Balta Cilieni Băilești, anexat la prezenta hotărâre”.

În ceea ce privește Proiectul de hotărâre prin care se ia act de propunerea executivului cu privire la stabilirea situației juridice a imobilului „Cămin Muncitoresc”, din str. Depozitelor 5, se menționează că prin adresa 14610/21.05.2014 S.C. Graphimet Internațional SRL își prezenta intenția de vânzare a acestui imobil și preluarea lui de către autoritatea locală prin compensarea prețului vânzării cu impozitul pe clădiri datorat de societate Primăriei municipiului. Societatea plătește anual impozit pe clădiri în sumă de 195.592 de lei, iar valoarea clădirii și a terenului aferent este de 190.600 de lei. Având în vedere că în finalul expunerii de motive se menționează că posibilitatea legală de preluare în proprietate a imobilului este încheierea unui contract de vânzare-cumpărare, cu respectarea legislației în vigoare, s-a propus adoptarea unei hotărâri de CL în formularea: „Se ia act de propunerea intenției executivului de achiziționare a imobilului Cămin Muncitoresc, prin încheierea unui contract de vânzare-cumpărare, cu respectarea actelor normative în vigoare, pentru rezolvarea problemelor sociale de la nivelul autorității locale”.

și cum s-a stabilit cu câțiva ani în urmă și dacă ne înțelegem este bine, dacă nu, este treaba dumnealor”. Autoritatea locală îl preia numai dacă vor să-l doneze, altfel n-are niciun rost, pentru că n-avem ce face cu acest imobil a cărui reabilitare nu ne permitem s-o facem. Edilul-șef a propus ca hotărârea să fie formulată astfel: „Se aprobă preluarea fără plată a imobilului Cămin Muncitoresc, din str. Depozitelor 5, cu acordul proprietarului”.

Referitor la Proiectul de hotărâre prin care se ia act de încheierea Depozitului de Deșeuri Urbane Băilești 1 din anul 1995, se precizează că acest depozit a fost închis și s-a sistat depozitarea deșeurilor încă din anul 1995, deșeurile fiind depuse în Depozitul de Deșeuri Băilești 2. Ținând seama de prevederile HG 349/2005 și de solicitarea Gărzii Naționale de Mediu, Comisariatul Dolj, executivul a propus adoptarea unei hotărâri de CL prin care: „Se ia act de încheierea și sistarea depunerii de deșeuri urbane în Depozitul de Deșeuri Urbane Băilești 1 din anul 1995.”

Dl. primar a menționat că această problemă s-a discutat la timpul potrivit, s-a aprobat operațiunea de închidere, „dar cei abilitați au uitat să dea hotărâre de consiliu”.

În expunerea de motive la Proiectul de hotărâre prin care se aprobă prelungirea contractului de închiriere 29886/2012, se stipulează că între CL și PFA Becea Gheorghe, din str. Bâlciiului 38, s-a încheiat contractul 29886/27.01.2012, care expiră pe data de 31.01.2015, iar titularul contractului a depus cerere de prelungire a acestuia prin act adițional. Întrucât titularul nu are datorii către autoritatea locală, și-a achitat chiria până la data expirării contractului, executivul a propus emiterea unei hotărâri de CL în baza căreia:

1. Se aprobă prelungirea duratei contractului de închiriere 29886/2012, având ca obiect terenul care aparține domeniului public al mu-

a încheiat contractul 11/05.01.2010 valabil până la data de 31.01.2015. Titularul contractului a depus cerere de prelungire a acestuia prin act adițional. Dat fiind că titularul contractului nu are datorii către autoritatea locală, achitând chiria până la data expirării acestuia, executivul a solicitat CL să adopte o hotărâre prin care:

1. Se aprobă prelungirea duratei contractului de închiriere 11/2010, având ca obiect terenul care aparține domeniului public al municipiului, situat în str. Revoluției 6, în suprafață de 12 mp, cu destinația activitate economică, până la data de 31.01.2016.

2. Se aprobă chiria de 1,10 euro/mp/lună.

3. Se împuternicește Primarul municipiului Băilești să semneze actul adițional de modificare a contractului de închiriere identificat la art.1 din prezenta hotărâre.

Referitor la Proiectul de hotărâre prin care se aprobă caietul de sarcini privind concesionarea de teren, se precizează că prin HCL 147/2010 s-a aprobat concesionarea terenului în suprafață de 808 mp, situat în str. Tăbăcari, în Piața Agroalimentară, cu destinația activitate comercială. Având în vedere că pentru scoaterea la licitație este necesară aprobarea caietului de sarcini în care sunt incluse elementele ce stau la baza întocmirii contractului de concesionare, executivul a propus emiterea unei hotărâri de CL prin care: „Se aprobă caietul de sarcini pentru concesionarea suprafeței de teren de 808 mp, aprobată prin Hotărârea Consiliului Local 147/2010, suprafață situată în str. Tăbăcari 22, Piața Agroalimentară”.

În expunerea de motive la Proiectul de hotărâre referitor la completarea domeniului privat al localității, se stipulează că, în urma măsurătorilor cadastrale a suprafeței de teren care aparține domeniului privat al localității, situată în str. Unirii 175A, s-a constatat o diferență de ➔

Modest omagiu unora care nu mai sunt

De aproape un an, Redacția Gazetei de Băilești s-a mutat în clădirea veche (restaurată) a Casei de Cultură, după fuziunea acesteia cu Clubul Sindicatelor, sub numele de Casa de Cultură „Amza Pellea”.

Cum, alături de „Zaibăr Media” ne desfășurăm activitatea în birourile de altădată ale amintitei instituții, cei care au muncit în ele, dar au plecat dintre cei vii, ne trezesc adesea nostalgia fireștii, fapt ce a determinat scrierea rândurilor de față, fiindcă, prin ce au făcut, au rămas de neuitat pentru cei care au fost în relații cât de cât apropiate.

În spiritualitatea băileșteană, a ultimelor șase decenii, un rol de seamă a avut „Casa de Cultură”, în localul din Bulevardul Lt. Becherescu Nr.1. Continuatoare a activității fostului Cămin Cultural B. P. Hașdeu, instituția ca atare, și-a făcut cu prisosință datoria, prin personalul cu care a fost încadrată și prin colaboratorii pe care aceasta a știut să-i atragă, pe mai multe planuri, adică, fie prin activitatea de culturalizare – prin conferințe, simpoziioane, întâlniri cu personalități ale științei și culturii, emisiuni radiofonice, sau cultural-artistice-cor, grup vocal, muzică populară și ușoară, teatru, sau poezie, dansuri populare, brigăzi artistice etc, precum și organizarea și desfășurarea de festivaluri de avergură – „Primăvara Băileșteană”, „De la o glumă la alta”...

După cum indică și titlul, acest material se vrea un elogiu, fie el

și întârziat, adus celor care au contribuit la tot ce s-a realizat într-o jumătate de veac, în scopul de a nu rămâne în uitare.

Dependenți, în mare măsură, de ceea ce activiștii de partid numeau „Comandă socială”, cei care au slujit Casa de Cultură, angajații ei, altfel spus, și-au făcut cu responsabilitate datoria, au avut capacitatea să atragă în activitatea cultural-artistică intelectuali, muncitori și funcționari talentați, iubitori de frumos.

Concret, apreciez ca, obiectiv, să evoc pe cei care au fost, dar nu mai sunt și care au lăsat multe sau puține urme în Casa de Cultură, până în 1968 raională și apoi orașenească.

După 1950, instituția a fost condusă competent, la început, de un craiovean – Iordache – păpușar, care a pus bazele trupei de teatru, urmat apoi de Olimpia Ungureanu, devenită ulterior bibliotecar la „Liceul Mihai Viteazul” și, scurtă vreme, de C-tin Ciobanu – profesor de Limba română, plecat la Șc. nr.7 (actual Șc. Nr.5 – Av. Petre Ivanovici).

A urmat mai mulți ani Ion Șuncă – învățător din Giubega, stabilit în Băilești definitiv, dedicat cu toată ființa activității culturale, om răbdător și cu o reală vocație în atragerea de capacități și talente, nenumărați amatori găsim în el un sprijin dezinteresat și benefice încurajări, cu urmări fructuoase.

A condus instituția câțiva ani Marin Ciucă – la bază tot învățător

– care, dincolo de atribuțiile lui de activist de partid, (a fost, apoi, mulți ani primar al Băileștilui) nu a făcut rabat la calitatea prestațiilor cultural-artistice ale Casei de Cultură, iar alți câțiva ani a deținut funcția de director Ion Teacă – implicat întreaga viață în activitatea culturală, creator de umor, autor de emisiuni de calitate la radioficare, colaborator la Radio Craiova și București, interpret de roluri în teatru și epigramist de talent. Avea o voce inconfundabilă, cu un timbru perfect adecvat imprimărilor magnetice și transmisiunilor radiofonice, când recita din Labiș, Lăcrima și îi făcea și pe ascultători să lăcrimeze.

După 1989, o perioadă scurtă a fost director prof. Florea Catană, om cu merite deosebite în reorientarea activității instituției, dar, mai ales, anterior, în anii în care a fost directorul „Muzeului Câmpiei Băileștilor”.

Ultimul director, dar numai cro-

nologic, nu și valoric, a fost Gheorghe Topuzu – bun la toate, pe scenă, în teatru, montaje literar-muzicale cu conținut patriotic (însă fără Ceaușescu) neîntrecut în brigăzi, ca autor de texte și realizator de spectacole și de emisiuni radiofonice. El făcea din „brigada artistică de agitație” un veritabil spectacol de revistă, cu talente locale, de la unitățile în care era trimis și în care era apreciat și bine primit.

Se cuvine menționat, de asemenea, Ion Marinași – instructor, apoi bibliotecar, un pasionat și sensibil recitator și slujitor credincios al actului culturalizator.

Mai mulți ani a fost instructor un om deosebit – Ion ?ambu, fost ofițer de carieră – căpitan – deblocat în armata regală. Era un talentat violinist (la Liceul Militar din Craiova avusese profesor pe Ion Vasilescu) și a rămas în amintirea celor care frecventau spectacolele Casei de Cultură cu pasiunea cu care interpreta „Balada”

lui Ciprian Porumbescu. A devenit apoi profesor de muzică și și-a încheiat cariera la Școala Generală Nr. 7 – actual școală Av. Petre Ivanovici.

Se cuvine menționată activitatea Luminiței Ionescu, fostă balerină a Teatrului Liric Craiova, autoare de spectacole apreciate unanim de publicul băileștean și nu numai.

Ne facem o datorie de suflet să-i menționăm și pe cei mai importanți colaboratori ai Casei de Cultură din acei ani – oameni și ei, plecați pe drumul fără întoarcere: Marin Mișescu – învățător, Ion Munteanu – medic, Grigore Triculescu – învățător, C-tin Badea – profesor, Jeana Băloi – bibliotecar, Florin Iureș – învățător, Gh. Ghinea – funcționar etc.

Fie ca aceste puține rânduri să constituie un pios omagiu adus trecerii lor prin spiritualitatea locală, cu o reală contribuție la emanciparea comunității.

Valentin TURCU

142 mp între suprafața măsurată și suprafața nominalizată în inventarul domeniului privat al localității, la adresa menționată existând o suprafață de 2.382 mp. Ținând seama de cele menționate, executivul a solicitat CL să adopte o hotărâre conform căreia: „Se aprobă completarea domeniului privat al municipiului Băilești cu bunurile menționate în Anexa 1, care face parte integrantă din hotărâre”.

În ceea ce privește Proiectul de hotărâre prin care se aprobă închirierea de teren amplasat în Tarlăua 193, se menționează că prin cererea 933/12.01.2015, dl. Becea Gheorghe, domiciliat în Băilești, str. Eremia Grigorescu 82, a solicitat închirierea unei suprafețe de teren din această parcelă, pentru pășunat. În urma măsurării în teren a parcelei solicitate, a rezultat suprafața de 2500 mp. Luând cunoștință de cele menționate, executivul a propus CL să emită o hotărâre în formularea: „Se aprobă închirierea suprafeței de 2500 mp, situată în Tarlăua 193 din municipiul Băilești, pentru

activități agricole”.

Referitor la Proiectul de hotărâre privind mandatarea unei persoane pentru a vota în Adunarea Generală a Acționarilor (AGA), Companiei de Apă Oltenia SA, ordinea de zi a ședinței ordinare din 27.02.2015, se precizează că, dând curs adresei 1471/20.01.2015 prin care SC Compania de Apă Oltenia SA solicită desemnarea unei persoane pentru a vota ordinea de zi în AGA din 27.02.2015, executivul a solicitat CL să adopte o hotărâre prin care: „Se desemnează domnul Cojocaru Ștefan-Florin să voteze în AGA a SC Compania de Apă Oltenia SA ordinea de zi a ședinței ordinare din 27.02.2015”.

La punctul „Diverse”, dl. primar Costel Pistrițu a dat unele informații asupra fondurilor care vor fi primite de la Guvern, insistând pe faptul că sumele sunt mai mici decât în anul precedent. Deoarece termenul pentru aprobarea bugetului (45 de zile) expiră peste câteva zile, se va urgenta finalizarea bugetului, pentru că, dacă se va întârzia, situația este pericu-

loasă, având în vedere că 2015 este un an deosebit de greu. De asemenea, a menționat că se plătesc sume foarte mari pentru decontarea navetei cadrelor didactice și că trebuie să ne schimbăm optica în acest sens, mai ales că nici 10% dintre școlile județului nu decontează aceste sume. Anul acesta se va da școlilor un buget în limita sumelor primite de la Guvern, pentru rest, fiecare școală trebuind să se orienteze.

Oricum, noi vom apela la ambilitatea edilului-șef cu rugămintea ca, în funcție de timpul disponibil, să prezinte într-un articol, în acest număr sau în numărul viitor, detalii referitoare la aceste prețioase informații cu caracter general.

Mărturisim că am fost martorii unei ședințe cum am dori să vedem mereu, în sensul că aceasta s-a desfășurat într-o armonie deplină și într-o atmosferă civilizată, așa cum stă bine unor oameni care au obținut aprecierile urbei prin alegerea în onoranta, dar, și responsabilă misiune de consilieri municipali.

Gheorghe GHEORGHISAN

Încă un act filantropic din grija față de locul natal

► Continuare din pag. 1

fost elev și sportiv de performanță al școlii, la 40 ani de la absolvire. Este o certitudine că și Liceul îi este recunoscător d-lui Jan Lazăr, în același timp, ca elev model pentru generațiile din prezent și viitor, având în vedere și atașamentul D-sale față de liceul în care a învățat, dar și față de Băileștii natal.

Spitalului băileștean i-au revenit din partea „Freundeskreis VS Villingen-Frau Irmgard Rosch” – bunuri care au darul să-i îmbunătățească starea funcțională, să-i sporească competitivitatea, încât să se îndepărteze cât mai mult de situația care ar putea face posibilă prezența sa pe lista unităților propuse pentru desființare, în care s-a aflat în urmă cu câțiva ani.

Astfel, inventarul acestui așezământ vital pentru Băilești și împrejurimi s-a îmbogățit cu aparatură medicală, mașini de spălat, uscătorii, frigider, cearceafuri, perdele, paturi, dulapuri-vestiar, cărucioare pentru bolnavi, mese, scaune, lămpi etc.

Au fost distribuite, prin Parohia Sf. Nicolae, cutii cu articole de îmbrăcăminte pentru copii și oameni nevoiași și, încă, mai sunt disponibile articole de mobilier pentru un spațiu de cazare pentru sportivi, spațiu ce se va amenaja într-un viitor apropiat.

Pentru toate, comunitatea băileșteană aduce încă o dată mulțumiri „Freundeskreis VS Villingen” și Frau Irmgard Rosch, prin intermediul „Gazetei de Băilești”.

Valentin TURCU

Când „te faci mare“, anii trec altfel: Lumea merge mai grăbit, pașii tăi mint satanic cărările că drumul e ușor, copilul din tine strigă mai disperat ca oricând: „Mamăăăăăă, aruncă-mi și mie o felie de pâine cu margarină!“. Pentru că mama nu mai e, să-ți asculte poruncile. Si până ajunge felia la tine, călătorind tăcut în trenuri ce duc la orașe mari iubirea alor tăi, tu deja ai mâncat ce-ai găsit prin frigider sau ți s-au uscat deja lacrimile de dorul anilor ce-au făcut din tine ceea ce ești, mâncând din pâinea aia dumnezeiesc de bună, pe care copiii aceștia de 2015 n-ar da-o nici căinilor.

Mă uit pe fereastra apartamentului dintr-un cartier bucureștean, unde iarna e mai blândă ca mama, când făceam vreo năzbâtie, zăpada e mai mică decât troienile orașului în care îmi blestemam pe vremuri zilele. Căci drumul până la Liceul „Mihai Viteazul“ era greu. Era ger. Era frig. Făceam cam 40 de minute pe jos prin nămeții aceia singuratici. Eram binecuvântată, alții făceau o ora. Poate mai mult. Pe atunci, abia așteptam să plec, să fac și eu puțin până la calvar – liceul,

Iarna în Băilești

da, ați ghicit! Să merg și eu cu autobuzul câteva – până în 10 – minute, să intru și eu în clasa aranjată și neînghețată, cu nasul pe sus, nu roșu de ger.

Vroiam și eu să am cizme cu toc, nu ghețe cu talpa care să atenueze căderea, ori geacă groasă, care să facă din mine un om de zăpadă cu numele meu. Vroiam și eu o școală care să fie mereu plină de profesori veseli, nu scoțând flăcări pe nas, că nu ne-am făcut temele. Ce naiba nu înțelegeau profesorii aștia că suntem și noi copii și ne așteaptă afară un om de zăpadă, o bulgăreală, un derdeluș pe deal? Ce naiba nu ne lăsau și pe noi în vacanța de iarnă să ne bucurăm de Moșul ăla sărac, dar atât de așteptat, ci ne dădeau teme peste teme, auzi, dom'le, să ajungem oameni mari?!

Vroiam și eu străzi pavate, fără noroaie și bălți în care înotam până la gleznă, crede-am și eu, – că oare câți ca mine? – că alte orașe dau ferice pe gratis și liniște părinților noștri. Să nu mai fie nici ei supărați mereu, plini de mizerii când se întorc de la câmp ori de la munci grele, pe șantiere, să ne asigure nouă bucata de pâine. Și, de le-o ajuta Dumnezeu, să câștige cât să unșă felia aia cu niscaiva margarină.

Vroiam să-i văd și eu pe oamenii aceia de la televizor la Casa de Cultură, să am și eu un autograf de la vedetele de la Tv, să pot recita pe alte scene – mai mari – poeziile mele triste, dar adânc de reale despre suferință.

Visam cu ochii deschiși că veniva ziua în care chinurile astea de copil se vor sfârși și vor veni clipele de fericire de când voi fi mare.

Și-au venit! Dar numai clipele! Fericirea am învățat că nu depinde de orașe și străzi, nici de vedete cu tocure. Ci de oameni frumoși care ți-au modelat caracterul, ți-au sădit în suflet dorința de a dăruii lumii ceea ce tu nu ai avut și orașului tău, izul de sărbătoare pe care nu-l avea pe atunci.

Mi-aduc aminte că într-o iarnă am trimis unei reviste de cultură din București (Revista ALTFEL a lui Radu Herjeu) o scrisoare de revoltă, în care îmi plângeam des-tinul de copil care trebuie să îndure nedreptățile într-un oraș mort. Și-n iarna aceea am simțit pentru prima oară că nu cizmele cu toc și nici drumurile pavate și fără bălți dau sufletelor mângâiere, ci oamenii care găsesc în tine o poveste nescrisă. Și valoare cuvintelor tale simple, dar pline de durere. Că Băileștii mei nu e ca alte orașe, că Băileștii mei nu dă ca alte orașe, că nu simte și nu trăiește așa cum o fac altele.

Mi-aduc aminte de-o altă iarnă, când mergeam la școală cu sania, căci nu aveam voie să cad (îmi frânsesem piciorul într-un accident de mașină) și copiii își doreau să aiba și ei părinți care să vină să-i ia și să-i plimbe. Habar n-aveau ei ce greu era să fii dependent de cineva, să-ți chinui părinții și să stai cuminte și retras de frica de a nu rămâne fără picior. Pe vremea aceea credeam că dacă aș fi

fost în alt oraș, alta mi-ar fi fost soarta și copiii nu s-ar mai fi uitat cu milă la mine.

Pe vremea aceea Băileștii nu era orașul în care mă întorceam cu drag. Căci nu aveam de unde. Nu era orașul de care îmi aminteam cu lacrimi în ochi. Căci nu aveam geamuri de alt oraș unde să privesc și să lacrimiez.

Pe vremea aceea, Băileștii nu era ORAȘUL MEU, ci orașul în care m-am născut și de care abia așteptam să scap și să nu mă mai întorc niciodată. Căci pe vremea aceea sfârșitul durerii însemna plecarea din el.

Habar n-aveam pe atunci că orașele nu au nume, ci vieți. Nu au străzi, ci suflete. Nu defecte, ci caracteristici.

Habar nu aveți voi, elevi băileșteni ce încă locuiți acolo, că fiecare vis de a fi departe de orașul acela cu miros de fum, cu căruțe și zaibăr și praz, devine efigie pe suflet atunci când mergi în altul cu zăpada până la genunchi, cu dorul în inima, cu ghețe fără toc, cu viscolul în față și

fără mama, care să-ți arunce felia aceea de pâine de la balcon.

Băileștii acesta care trăiește fără salarii care să-ți permită concedii în țări tropicale, a daruit lumii oameni care au făcut din el o emblema pe inima țării. Oameni care trăiesc, la rândul lor, fără salarii care să le permită vizitarea insulelor „cool“. Oameni care au murit, lăsând în urmă mândria de a fi băileștean, mai degrabă, decât mândria de a locui într-un oraș care l-au adoptat pentru că și-a permis să-i plătească mai bine, să-i consacreze, să-i urce pe alte scene ale lumii. Dar care l-au făcut cu atât mai mândru că a scos primul țipăt în Băilești. Și de acolo a plecat strigând: „Când voi fi mare, mă voi întoarce aici să vă mulțumesc că mi-ați dat voie să cresc frumos. Printre blocuri, bătând mingea și jucând pe peretii blocurilor GEAMANTANUL!“.

Să fim mândri de ceea ce doar în dicționar se numește ORAȘ, în sufletul fiecărui băileștean se numește VIAȚĂ!

Monica BERCEANU

Din „Amintirile unui dascăl“

44. „Spiritul uman are încă prea multe trepte de urcat înainte de a ajunge sus“

Johann Bojer –
„Foamea cea mare“

Aș vrea să comentez acum, pe scurt, procedurile, formalitățile și birocrația din școala românească, deși m-am mai referit la acestea. Voi privi lucrurile vizavi de o amintire mai veche, menționată cu alt prilej, despre atribuțiile organismelor de inspecție școlară, devenite adevărate instrumente de birocrație în învățământul românesc.

Prin 1974, ca director al școlii nr. 1, am primit de la Centrul de coordonare cuantum total al sumelor prevăzute pentru premiile cadrelor didactice. Conform metodologiei elaborate de Minister, a trebuit să convoc consiliul de conducere al școlii, pentru a atribui sumele respective. De fapt, fiecare cadru didactic avea dreptul la o sumă minimală – dacă, din anumite motive, nu era exclus de la aceasta – parcă 1,5% din fondul de salarii, la care, după aprecierea conducerii școlii, se mai puteau

adăuga niște sume care... rotunjeau acest nivel.

Atunci am trăit pentru prima oară handicapul de a fi cel mai tânăr profesor din școală. Pentru că iată în ce fel s-au desfășurat... tratativele:

- Tovarășe Director, a zis doamna G.F., instructorul de pionieri (un fel de director educativ sau consilier educativ de azi), cred că, mai întâi, trebuie să premiem pe doamna J.C., secretarul de partid.

- De acord, am încuviințat eu, intimidat și neputincios, redus la rolul de a accepta toate propunerile.

- Și, a intervenit secretarul de partid, prezent – normal – la discuții, să n-o uităm pe doamna N.B., organizatorul (liderul) de sindicat.

- Apoi, a propus aceasta, și ea prezentă, să-l avem în vedere pe domnul D.M., secretarul școlii, care muncește foarte mult.

Cred că știți ce a urmat: domnul D.M. a propus premiile suplimentare a... doamnei G.F., pentru rezultate bune în activitatea cu pionierii! Cu alte cuvinte, membrii

consiliului de conducere m-au pasat ca pe o minge de la unul la altul, propunându-se la premiere unul pe celălalt!

Peste treizeci de ani, alți actori, aceeași piesă. După 2000, ca director, pentru a doua oară, la Liceul Agricol, trebuia să convoc... Consiliul de administrație pentru atribuirea salariilor de merit. Sper că ați observat „rafinarea“ limbajului instituțional.

Candidații depuseseră la secretariat rapoarte de autoevaluare, pe care membrii consiliului urma să le analizeze și să acorde note pentru fiecare indicator din acele rapoarte.

Mult mai matur, practic cel mai bătrân om din școală, mai experimentat, mi-am amintit pățania din 1974 și am urmărit cu amuzament și curiozitate obiectivitatea colegilor mei abilitați să ia decizii. Veți observa că atunci se coalizau toți pentru unul; acum, unii împotriva celorlalți...

Ca o paranteză, una dintre profesoarele care solicitau salariul de merit, nu avea, cel puțin conform

metodologiei, șanse prea mari. Avusese însă abilitatea ca puținele realizări obținute să le menționeze la mai mulți indicatori și își „umflase“ astfel nota obținută. De pildă, o ședință cu părinții o raporta și la capitolul „Relația cu familia“, și la „activități extracurriculare“ ba chiar la „școlarizarea și frecvența“. Astfel, era evident că aceasta își supraevaluase realizările.

Dar să revenim la ședința Consiliului de administrație. Doamnele din consiliu care erau în relații bune cu petenta îi dădeau note destul de mari. Dimpotrivă, cele aflate în raporturi mai reci cu ea, îi acordau note exagerat de mici! La finalul procedurii, doamna în cauză s-a clasat pe ultimul loc și când i s-a comunicat hotărârea organului colectiv de conducere (am uitat să pun ghilimelele...) și-a manifestat vizibil nemulțumirea. Numai că seara, acasă (!?), m-a sunat domnul A.M., inspectorul de sector. Aflând că protejata lui nu a „prins“ salariu de merit, m-a rugat să-i atribui, totuși, unul, suplimentând cifra stabilită pentru școala noastră... și atunci, la ce or mai fi cerut atâtea proceduri demo(biro)cratice?

Peste câțiva vreme, mai exact prin 2004, revenind după amiaza

la școală, am găsit un bilet lăsat de doamna C.T., profesoara de serviciu, în care îmi scria că trebuie să trimit de urgență **sivistanda** domnului director adjunct, regretatul Sandu Cioroianu, plecat ulterior, mult prea devreme, dintre noi.

Am rămas în ceață. Sivistanda, sivistanda! Ce dracu' o însemna asta? Am pus mâna pe telefon și am sunat-o pe inspectoarea care solicita acel „ceva“ misterios. A izbucnit în hohote de râs, spunând că era vorba de un „C.V. standard!“. Mai ceva ca în „Metamorfoza“ lui Gheorghe Brăescu, unde „Intim-Club“ a devenit aflangiu! Doar că, dincolo de auzul deficitar sau de stângăcia doamnei C.T. ori de anacronismul meu terminologic, vocabularul școlar actual gemă de termeni precum: portofoliu, credite, consorțiu, descriptori de performanță, feed-back, strategii didactice, ofertă educațională, târg de joburi, arii curriculare, C.V. (buclucașul **sivistanda** născut din curriculum vitae), scenariu didactic și multe altele. După cum se vede, planul de lecție a devenit proiect didactic, tehnologic sau scenariu didactic. Metodele și procedeele sunt acum strategii didactice iar ➔

Impresii de călătorie sau “De la Băilești la Budapesta”

În amurgul vieții mele n-aș fi mai crezut că voi deveni „globe-trotter”. Lăsând glumă autoironică la o parte, trebuie să spun că în septembrie 2014 am participat la o întâlnire între pensionarii din Băilești și cei de la Berkovitză din Bulgaria. Impresiile acelei excursii le-am publicat tot în Gazeta de Băilești. Iar acum, în decembrie același an, abia ajunși în anuala vizită de Crăciun la Satu Mare, fiica și ginerele nostru ne-au invitat la un sejur de câteva zile în capitala Ungariei. Am acceptat imediat, știind că, probabil, nu se va mai ivi un alt prilej de a vizita o țară străină.

Drumul nu a însemnat ceva ieșit din comun. Vama și frontiera sunt un amestec între vechi și modern; fostele Duty Free Shop și No Mans Land au dispărut odată cu intrarea în Uniunea Europeană. Pentru operativitate, a fost instituită o vama unică, româno-maghiară, și din și spre Ungaria era o coadă imensă, grănicerii și vameșii au fost extrem de operativi și amabili.

Nici primii kilometri străbătuți în țară vecină nu mi-au atras atenția în mod deosebit, cele câteva localități întâlnite – Csengersima, Patyod, Mateszalka – fiind cam de nivelul așezărilor românești: o livadă în care merele nu fuseseră recoltate în totalitate, anumite suprafețe agricole nu fuseseră eliberate de resturile vegetale, o familie de patru persoane „călătorea” pe o singură bicicletă dar, notabil, pe zeci de km de șosea există o pistă specială pentru bicicliști!

Apoi, pe o distanță de fix 267 km, se așterne panglică de asfalt a autostrăzii spre Budapesta, străbătând întinsa pustă maghiară, departe de alte localități. Doar indicatoarele arătau că, în stânga sau în dreapta, se aflau Nyiregyhaza, Debrecen, Miskolc sau alte orașe ungurești. În schimb, am remarcat că, la intervale rezonabile de 10-15 km se aflau popasuri, inclusiv WC-uri, ceea ce mi-a adus în memorie constatarea făcută cu două veacuri mai înainte de către Dinicu Golescu.

Și, după ce am străbătut în mai puțin de trei ore distanța până la Budapesta, iată și intrarea în marea metropolă. La vârsta mea, mă las impresionat mai greu de ceea ce observ: așadar, voi începe cu un reproș de scriere a capitalei Ungariei. Traficul rutier intens până la sufocare este asigurat de reguli absurde: durata drumului până la Budapesta s-a dublat cu cea dinăuntrul orașului, în căutarea hotelului – central – unde urma să locuim! Deși ajutați de GPS, ne-a fost totuși imposibil să ajungem la destinație, fiind îm-

pedicați de semnul fatidic „interzis virajul la stânga!”, iar spațiile de parcare – urma week-end-ului și, în plus, Budapesta găzduia o competiție sportivă de amploare – erau mai mult decât insuficiente.

În fine, contactul cu marea metropolă (pleonasm intenționat) relevă, în primul rând, sutele și chiar miile de clădiri impresionante, adevărate monumente de arhitectură, vechi dar conservate sau restaurate excepțional; Bucureștiul nostru, chiar și fără furia demolatoare a lui Nicolae Ceaușescu, este mult în urmă! Indiferent ce destinație au în prezent aceste comori arhitecturale-instituții publice, muzee, biserici, ambasade, hoteluri sau simple blocuri de locuințe – te uimește mărteja și soliditatea construcțiilor, diversitatea stilurilor, numărul enorm de tumuri, frontoane, capiteluri, ogive, cornișe și alte accesorii de acest gen. Nu am văzut prea multe orașe mari – decât în filme! – dar cred că Budapesta conține una dintre cele mai mari aglomerări de construcții fastuoase din Europa!

Momentul de vârf al excursiei noastre l-a reprezentat, desigur, croazieră pe Dunăre, cu un confortabil vaporas de agrement, cu un sistem modern de explicații prin speaker automat și individualizat. Practic, fiecare turist avea un aparat acustic prin care ghizii, cu traducere în limba fiecăruia dintre călători, au făcut o amplă incursiune în istoria și geografia acestor meleaguri. Iar pe parcurs turiștii erau tratați cu ceai fierbinte și... șampanie!

Am aflat astfel că partea de pe malul drept al fluviului, Buda, poartă numele fratelui lui Attila, ucis de către acesta. Dar, ca o ironie a sorții, prin numele dat orașului, hunul Buda a supraviețuit fratelui ucigaș!

Așezări disticte vreme de câteva secole, Buda și Pesta s-au unit în 1873, rezultând una dintre marile aglomerări urbane din Europa Centrală.

Iar de pe ferestrele confortabilei ambarcațiuni am putut admira cele șapte poduri de peste Dunăre, distruse în timpul ultimului război mondial, dar refăcute în diverse variante tehnice, fiecare având particularități proprii, inconfundabile precum Podul Elisabeta, Podul Margareta sau Podul cu lanțuri, în continuarea căruia se află primul funicular din Europa, ceea ce permite urcușul pe malul drept, abrupt și stâncos al Dunării.

Am privit, de asemenea, impresionanta clădire a Parlamentului, construită între 1896-1902, numărând 37 de milioane de pietre cioplite și 365 de tumuri, cu o

cupola înaltă de 96 de metri și cuprinzând nu mai puțin de 700 de încăperi. Tot în Pesta, în spatele clădirii Parlamentului, se află un alt monument de arhitectură, Palatul de Justiție, în vreme ce la Buda, amplasată pe o colină muntoasă, se găsește impunătoarea Reședință regală maghiară, în care a trăit, în secolul al 15-lea, Matei Corvin, prințul de origine română, căsătorit cu italianca Beatrice de Aragonese.

De asemenea, malurile fluviului sunt străjuite de institute de învățământ superior, cu arhitectură clasică și modernă, deșinând biblioteci cu sute de mii de volume, sau biserici medieval-maghiare și otomane din sec.16-17, când, după bătălia de la Mohaci, Ungaria a devenit pașalâc turcesc, pe timpul sultanului Suleyman Magnificul.

Impresionează, de asemenea, salba de hoteluri de lux precum Marriot, Erste, MedLife, Carlton, Brighton, Hungaria, Hotelul Mare sau Hilton, cel mai frumos din lanțul hotelier internațional respectiv. O notă suplimentară de original o aduce Insula Margareta (unde se găsea pe vremuri haremul Pașei), cu Scena Operei în aer liber și Ștrandul Palatinus, precum și insula cea mică, situate mai la nord, pe care se află Palatul Prefectului Român – sau al Șantierului Naval, cum este denumit astăzi.

M-au mai impresionat numeroasele stații de închiriat biciclete, cu detaliul că un asemenea amator nu este obligat s-o restituie de acolo de unde a închiriat-o, ci la o alta similară, atunci când nu-i mai face trebuință. La diabolicul trafic rutier din capitală maghiară, ideea este salutară.

Dar dincolo de notă impresionantă a clădirilor, Budapesta reprezintă și un furnicar de oameni, obișnuiți cu freamătul vieții de

fiecare zi. Fiind în preajma sărbătorilor de Crăciun, străzile din centrul Capitalei erau ticsite de tarabe cu produse alimentare specifice și cu mirosuri persistente de mâncare. Oamenii mănâncă mult și bine, semn al unui nivel de trai peste cel din România. Am mai sesizat un aspect interesant: numeroase localități publice pline de consumatori, care profitau de vremea însorită și în care predominau... femeile! Mai numeroase decât bărbații, însoțite de aceștia, singure sau în grupuri strict feminine, ele împânzeau restaurante, baruri sau cofetării de lux. Nu insinuez nicidecum dependența lor de Bahuș, ci doar nonșalanța și obișnuința de a intra în astfel de localități publice.

De asemenea, la tot pasul am întâlnit străini din sud-estul Asiei (Thailanda, Coreea, Singapore etc.), probabil studenți sau doar turiști, ceea ce face din capitală Ungariei un oraș metropolitan. Chiar și croaziera pe Dunăre a numărat circa o sută de asiatici și câțiva europeni, printre care și cinci... băileșteni!

Am întâlnit, firește, și câțiva cerșetori, în centrul cel mai „central” al Budapestei, din fericire, nu aparțineau, etnic vorbind, compatrioților noștri. Ungurii au și ei asemenea conlocuitori și se pare că sunt notorii rivalitatea și chiar dușmănia dintre țiganii unguri și rromii români. În schimb, pe treptele unei biserici din centru, se arată târziu, chiar pe pragul de intrare, un om al străzii care își aranja, meticulos, culcușul – avea plapumă, pernă și cearceaf! Tot la capitolul „minusuri”, o curiozitate: în pliantul despre capitală Ungariei se află un capitol cu adresele și numerele de telefon ale tuturor ambasadelor din cele patru puncte cardinale. Textual, chiar așa sunt menționate: Est, Vest, Sud, Nord.

Figurează, desigur, și Republica Moldova; în mod curios, lipsește, România! Oare nu avem ambasadă (sau măcar un consulat) la Budapesta?!

În ceea ce ne privește, ne-am cazat la un hotel de patru stele, „Palazzo Zichy”, situat în inima capitalei. Firește, este tot un palat, al unui conte care i-a împrumutat acestui stabiliment, firește, numele său, cu amenajare și servicii de nivel european, cu prețuri pe care „organizatorii” au refuzat să ni le comunice! Având micul dejun inclus, m-am gândit mai întâi la câțiva dintre colegii și prietenii mei de acasă, recunoscându-i drept gurmanzi de prima mână! Apoi, am avut surpriza să constatăm că mulți norvegieni se serveau cu... șampanie, la ora 9 dimineața. Se pare că la ei această băutură este foarte scumpă sau chiar semi... prohibită! Când am revenit în țară, ne-am dat seama că ei erau suporteri ai naționalei de handbal feminin a țării, care în ziua respectivă obținea al șaselea titlu european.

Celelalte două mese, prânzul și cina, le-am luat la niște cârciumioare curate și primitoare, cu o bucătărie excelență și cu meniuri extrem de variate. Este vorba despre localități mici, afaceri de familie, cu câteva mese dar cu oferte atractive. Mi-am adus aminte că, în urmă cu vreo treizeci de ani, Adrian Păunescu scria despre asemenea mici restaurante familiale în cartea lui intitulată „De la Barca la Viena”. De aceea, am subintitulat aceste rânduri „De la Băilești la Budapesta”, impresiile culese oscilând între prețuire entuziastă și receptare moderată, cu speranța că pentru cititorii „Gazetei de Băilești”, aceste rânduri vor stâmi un anumit interes.

Marian PIRNEA
Satu Mare, 27 decembrie 2014

● obiectivele propuse pe termen lung sunt, dacă nu mă înșel, descriptorii de performanță. Este nu numai nevoia obiectivă de înnoire a vocabularului didacticii și managementului școlar dar și voluptatea utilizării cosmopolite a unor termeni străini sau a unor îmbinări excentrice de cuvinte!

Toate bune și frumoase! Mă întreb însă retoric: oare învățământul în ansamblul său progresaază numai cu aceste inovații terminologice? Răspunsul vă aparține, dragi cititori!

Aș mai adăuga câteva fraze care pot avea drept deviză „formele fără fond”. Bunăoară, prin 1987, a trebuit să amenajăm un sediu

pentru Filiala Băilești a Societății de Științe Filologice. Ne-am dat peste cap și am încropit în casa de lângă CEC (locuința gazdei mele bucureștene, Petrică Roșca; a fost Primărie, hotel orașenesc, internat pentru liceu și chiar... muzeu!) o încăpere cu mobilier, bibliotecă, fond documentar și altele. A venit Revoluția, apoi de

atunci n-a mai intrat nimeni în cea încăpere. Nici măcar nu știu cum s-au descurcat cei care aveau „pe inventar” obiectele și mobilierul de acolo.

După 2000, când am redevenit director la Grupul școlar Agricol, am început din nou amenajarea unui sediu: al Filialei Casei Personalului Didactic, de astă dată în

localul fostei case de cultură, acum Biroul pentru Asistență Socială. Din nou mobilier, covor, fond documentar și din nou, nimeni nu l-a utilizat. Dacă nu mă înșel, până în urmă cu un andoi, firma respectivă mai atâna încă pe zidul clădirii.

Avea dreptate oare Maiorescu? În secolul 21?...

Cu o tresărire de orgoliu...

Cititorii fideli ai Gazetei își aduc în mod sigur aminte că fotbalul era destul de bine reprezentat în structura ziarului nostru, că făceam analize minuțioase asupra meciurilor și a situației din clasament. Dar asta este cam de multșor... poveste!

Ultimul an în care fotbalul își făcea loc în paginile ziarului a fost 2012, lunile martie și aprilie în care făceam referire la poziția și situația echipei la momentul respectiv și iunie când analizăm în detaliu comportarea echipei în Liga... a VI-a!

În ediția 2012-2013, grație înțelegerii și sprijinului AJF Dolj, echipa a activat în Liga a IV-a, rezultatele obținute fiind puse sub lupă în numărul din septembrie 2012, în articolul "E grea viața în Liga a IV-a" și, mai ales, în cel din octombrie – "Am trăit s-o vedem și pe-asta!", în care prezentăm situația de-a dreptul rușinoasă și apăsătoare, greu de acceptat, concretizată în faptul că jucătorii de bază nu s-au mai prezentat la antrenamente și au refuzat

să facă deplasarea la Calafat pentru jocul cu "Dunărea", fruntașa clasamentului, iar antrenorul Mircea Gaciu "a încropit" o echipă aproape în exclusivitate cu juniori, meciul s-a pierdut cu 0-8, iar după 9 etape, echipa noastră se afla pe ultimul loc și la sfârșitul campionatului a retrogradat.

Ne-am hotărât acum să facem câteva aprecieri asupra situației actuale a echipei, în special la rugămintea unor amici, cărora le-am sugerat totuși să meargă la stadion, să vadă echipa, jocul ei și să tragă singuri concluzii asupra atmosferei de la echipă și asupra calității jocului prestat, pentru că, oricum am privi lucrurile, este echipa noastră de care trebuie să fim aproape și la bine, și la rău.

Sigur că este cam peste mână să scrii despre o echipă care evoluează în ultima ligă doljeană, a V-a, căci a

VI-a a fost desființată, în condițiile în care Băileștii are tradiție în acest sport, echipele ocupând poziții fruntașe, fie că activau în Campionatul Regional Oltenia, cu echipe de mare valoare, unele acum în Liga I (Pandurii Tg. Jiu), sau în Liga a II-a, fie că se duelau în fosta Divizie C cu echipe renumite: Stiința Petroșani, Minerul Lupeni, CSM Drobeta-Turnu Severin, CFR Craiova, Chimistul Râmnicu Vâlcea, ca să amintim doar câteva.

Este drept că altele erau condițiile pe atunci, dar, fără a avea intenția de a supăra de cineva, și mentalitatea fotbalistilor era alta, prima dragostea pentru fotbal, jucătorii evoluau din pasiune și din respect față de spectatori, care erau foarte numeroși, însoțind nu de puține ori echipa și încurajând-o la jocurile din deplasare. Respectul era și pentru oraș, pentru

prestigiul lui!

Pentru dăruirea în teren și pentru calitățile cu care erau înzestrați, fotbalistii băileșteni din acele timpuri erau iubiți și apreciați de spectatori, iar copiii își făceau din jucători adevărate modele de viață, fotbalistii fiind pentru ei adevărați idoli. O tempora! suntem neoyoiți să exclamăm cu mare regret.

În campionatul actual, echipa evoluează în seria a doua a Ligii a V-a, alături de Viitorul Măceșu de Sus, Gloria Catane, AFC Giurguța, Progresul Cerât, Recolta Măceșu de Jos, Avântul Rast, Trîmf Bărcă, Viitorul Siliștea Crucii, Unirea Goicea, Voinea Radovan, Recolta Urzicuța, Recolta Seaca de Câmp și Recolta Cioroiași (în ordinea din clasament).

Fără a fi prea exigenți, afirmăm că jucătorii au avut o evoluție oscilantă, în multe partide chiar nesatisfăcătoare,

pierzând pe teren propriu cu Viitorul Măceșu de Sus (1-2) și în deplasare cu 0-3 la Goicea și, mai ales, cu 1-7 la Giurguța și terminând la egalitate (1-1) la Siliștea Crucii. Cea mai slabă clasare a fost după etapa a III-a (locul 11), după etapele a IV-a, a VI-a și a VIII-a, s-a situat pe locul 8, după etapa a X-a, ocupa locul 7. În urma rezultatelor obținute în etapele a IX-a, a XI-a și a XII-a, era poziționată pe locul 4, iar în ultimele etape având o tresărire de orgoliu a ocupat la sfârșitul turului poziția a III-a, cea mai bună clasare constituind-o poziția a II-a, ocupată în urma rezultatelor înregistrate în prima etapă.

Intrând puțin în intimitatea echipei, vom menționa că rezultatele sunt inferioare valorii de ansamblu a echipei și, mai cu seamă, valorii individuale a unora dintre componenții lotului și experienței jucătorilor Marghidan, Mogoși, Mânzână, Drăgancea, Anghiu, Cătălin Pascu (decanul de vârstă). Antrenorul Mircea Gaciu a folosit

Balada porcilor

De veacuri știința ne spune Cum că pe Pământ, sub Soare, Au fost treptat să se-adune Multimi de viețuitoare...

Oameni, păsări, animale Si altele, cum se știe Și cum scrie și-n anale, În cruntă sălbăticie...

Între ele se mâncau Încât latini au spus, Văzând cum se sfășie, Că "Hommo hommini – lupus".

Oamenii-au fost destinați Să-o ducă-n pustietăți Toată viața-nfometată, Hrăniți doar cu... crudități.

Revoltați Prometheu, Înfruntându-și nenorocul, Fiind om, însă și zeu, Le-a dat, printr-un fulger, focul...

Burțile, roase de foame, Au fost duse în ispită, Suprasătute de poame, S-au dat la carne prăjită...

După veacuri multe-multe, Omul, de nevoi împins, Rațiunea să-și asculte A-nvățat și a învins...

Niște vânători isteți, Cică, de mult s-au gândit Și-n timp, perechi de mistreți În curți, au domesticit

Și, astfel, din vânători, Prin munți, pe dealuri, pe vale, Sau pe câmpii, crescători S-au făcut de animale,

Cu behăit, nechezat, Răgitoare, mușgătoare, De muncă și de tăiat, Pentru carne de mâncare.

Ai mistreților nepoți Au umplut cotețele, Ca porci domesticiți toți, Și mai apoi piețele.

Cine-ar fi putut să creadă, Sau i-ar fi trecut prin minte Că dintr-un strămoș de pradă Se trage porcul cuminte?!

În trecutu-ndepărtat Cine să fi știut, oare, Ce-nseamnă la foc vegheat Carne de porc la frigare?!

Căci dezastru era-n urmă O grădina cultivată Când mistreți treceau, o turmă, De foame întărită.

Nu știm din ce pricină Porcul, pe cât de scârbos Și la el în cocină Are-ngrozitor miros,

"Zice dumneaei – Pardon, iar ai venit, mă, porcule?!..."
Caragiale...

La foc mic sau vâlvătaie, Capătă gust formidabil Si în oală sau țigăie Devine inconfundabil

Nici mistrețul și nici porcul, În muzică și-n pictură Nicicum nu și-au găsit locul, Ci doar în literatură.

Ar fi fost o nebulie Cineva porci să picteze Să-i pună-ntr-o simfonie Sau în piatră să-i sculpteze...

Hât-departe de Moreea Pe Ulysse îl vedem Cum se luptă-n "Odissea" Cu porcii și Polyphem.

Noi, românii – milioane – Chiar de nu toți la un loc, Porci pe câmpii Transilvane Și la "Moara cu noroc",

Slavici arată cum răul, În loc de câștiguri mari L-aduc Lică Sămădăul Și cu ceilalți porcari.

Creangă, zis și Ștefănescu, Chiar în bojdeuca lui, I-a citit lui Eminescu Și "Povestea porcului".

Dintr-un univers sătesc O năvălă de succes cu Mistreți care se-mblânezesc Ne-a dat Ștefan Bănuțescu.

Ca și oamenii, cum pot, În diluviene zile, Trec mistreții-n grup, înot, Conduși de unu Vasile.

În gâldăul dintr-o vale Ei le admiră bravura, Căci oameni și animale Înfruntă la fel natura...

Într-o baladă, Doinaș cânta Copoi-n păduri auzind Si cum pe-un prinț omora Mistrețul cu colți de argint...

Și pune-n acel mistreț, Urmărit la vânătoare, El, un ideal măreț Din al artei lui visare,

Căci era un prinț al artei; "Cânta din flaut de os..." Ce nu-l lasă-n voia soartei Ci-l căuta-n sus și-n jos

La noi, după cum se știe, După obicei străbun, Chiar pe cruntă sărăcie, Se taie porc de Crăciun...

În cărți, Creangă și Rebreanu Spun cu arta scrisului, Cum tăia porcul țărânul Chiar în bătaura lui...

Se zice că bietul porc Simte că va fi tăiat Si zilele nu se-ntorc, Chiar în noaptea de Ignat.

Dacă totul e-n zadar, Într-un târziu adormit, Visează un măcelar În mână cu un cuțit.

Fiindcă azi nu mai sunt paie, În orice gospodărie, Nu mai e la vâlvătaie Părțit, ci la ... butelie,

Căci se-aud tare prin curte, Pocnituri ca de motor, Ritmice-n rafale scurte, Ce vin de la arzător...

E spălat și aburit Si, cu atenția trează Și cu grijă, în sfârșit, Măcelarul îl tranșează,

Scoate mușchii de friptură Și sarează oasele, Grăsimea pentru untură Și prepară șuncile.

Cu condimente prepară Tobă, caltaboși, cărnați, Puși apoi la vânt, afară Și la urmă afumați,

Apoi, cam în orice casă, Conform obiceiului, Se așază toți la masă La ... "Pomana porcului"...

Fierte-n fel și fel de oale Peste an, sau la ceauun, Nu sunt mai bune sarmale Ca-n prima zi de Crăciun,

După-nchinări la altare, Cu sau fără de prihană Si cu foc de lumânare Dăm pentru morți de pomana...

Peste tot, și la Băilești, Oamenii-au împrumutat, Destui, însușiri porcești, În viață treptat-treptat –

Cu nemăsurat tupeu, Derivat din egoism, Si manifestat mereu Asociat cu cinism,

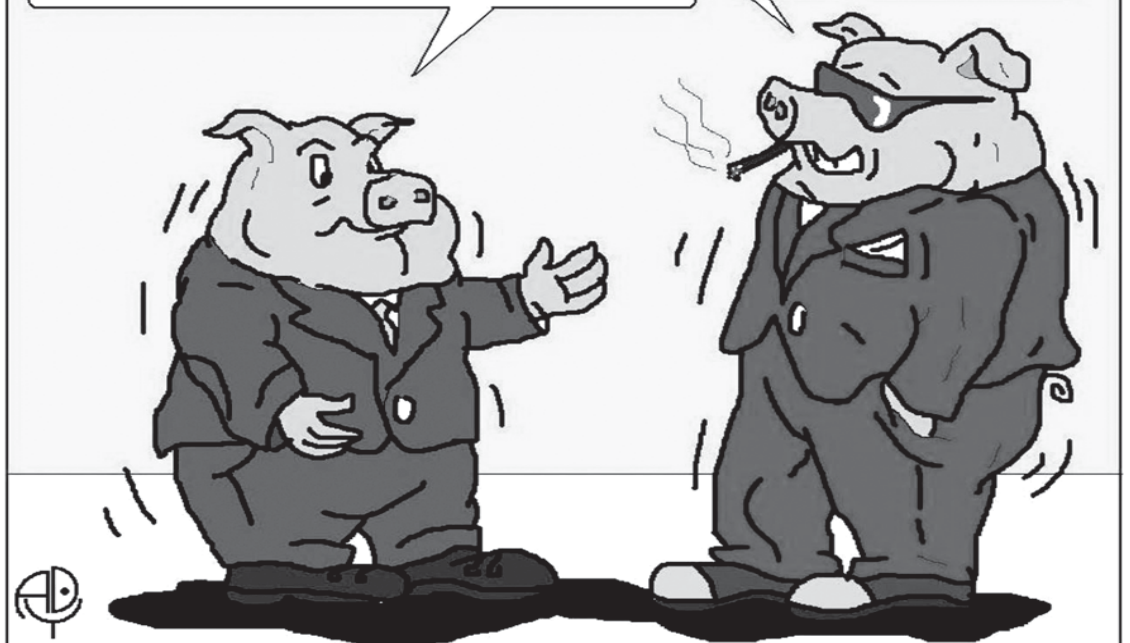
Moralmente – chiar nimic Si, în loc de gură, răț, În loc de piele-soric, Răpat, cu miros urât.

Se află-n vocabular Porcoase apelative Si potestate vulgare Din porniri voit parșive :

"Porcule" sau "Porc bătrân"! "Porc milog, fără rusine"! "Scroafo, tul" sau "Porc hapsân"! Sau sintagma "Porc de câine"!

CE AI PREFERA BOSS PENTRU BINELE NOSTRU? REPUBLICA PREZIDENTIALA SAU PARLAMENTARA?

PENTRU NOI, E BUNA ASTA...MAFIOTA !!!

Unii intră-n "porcării", Sau, cândva, "se porcăiau", La cozi, la măcelării, Cu injurături pe șleau...

Dar, ca niciunde, în lume, Alții, cumva, nefiresc, Poartă cu mândrie nume Luete din mediul porcesc;

Sunt aceia de mor cu Porecla ce au purtat-o : Constantinescu zis Porcu, Sau, demult, Porcius Cato,

Purcaru sau Purcărescu, Purcarea sau Purcărîn, Purcărete sau Porcescu, Mai rar, chiar și Scrofărîn

În lume-a fost dezvoltată În timp scurt zootehnia, Iar la noi încurajată, Cu ea, și ...porcologia...

Au fost, apoi, obținute, În creșteri de efective, Unanim recunoscute, Din rase mai productive...

Selecția drastică S-a simțit în calitate, Atât ca estetică, Dar cât și în greutate.

Astfel, privitor la "PORC", De la "Basna" am sărit, În trei decenii, la "York", "Mangalița" s-a rărit

Și, în timp, am luat în loc, "Marele alb" și-am adus Rase "Landras" și "Duroc", Desigur că din apus...

Veritabil dramatism S-a desfășurat în anii Trecuți în Socialism, La noi, pentru toți țărării ;

Erau, sub amenințări, La prețuri de mai nimic, Obligați la contractări La ORACA sau IRIC,

Dar lăudau prin sedințe Unii activiști politici Convinși în multe privințe, Mereu porcii sovietici,

Că ar fi înodocriinați Sistematic cu Marxism – Leninism și îngrășați Astfel în Socialism...

Porci crescuți și îngrășați – Milioane, sute, mii – Se vindeau sacrificaiți Dar se exportau și vii,

Căci producții însemnate Înregistrau anual Gigantice combinate, În sistem industrial

Si se dădea la "extern" O maximă cantitate Si rămăneau în "intern"! Oasele, aproape toate...

Niște "adidași" – copite, Dar și acelea puține, La niște cozi nesfârșite Se-așteptau în magazine.

Pe "Tichet" luau mezeluri Sărmanii locuitori, Dar decăt de două feluri Și cu ...inlocuitori...

Specialiști avizați Au fabricat surrogate – Salam, parizer, cărnați – Cu soia falsificate,

Cu sintetici adjuvanți, Cu emulsii de șoric Si cu stridenți coloranți, Țineau de foame un pic...

Si prin mijloacele toate, "Hrănirea rațională" Era pentru sănătate, Problemă națională,

Căci de carne de porc crește Tensiunea, iar sarmale Si chiftele, doar din pește Fac funcțiile normale...

Dam carnea-n străinătate, Ca să plătim datoria Si mâncând doar surrogate, Ne-a copleșit sărăcia,

Iar de atâta verdeață, Blestema una s-o ia Dracului de așa viață Dusă cu salam cu soia!

Pentru o predicție, Trebuie mintea să-ți storci, Să știi, posttranziziție, Cum se vor mai crește porci...

Că nu mai sunt combinate, Cu grohăitori umplute Si-au fost desființate toate Și la prețuri mici vândute

Efectivul va scădea Si din rasele porcești Prin ferme s-or mai vedea Și prin cocini țărănești...

Să contești, cumva, nu poți, Adevărul care e – Că porcii sunt, ca noi toți, Membri N.A.T.O. sau U.E.

Vor fi crescuți după norme În toate ale U.E., state Sub standardizate forme, Atenți monitorizate.

Nu vor mai fi porci tăiați, La nivel european, Ci ...euthanasiați De fermier sau țărân...

Altfel, sancțiuni penale Vor fi-n țară foarte dese, Vor curge prin tribunale Și la C.E.D.O. în procese

Sentințe definitive Si irevocabile, Cu efecte punitive Și greu suportabile...

Dar, cum zicea un deștept, În viitor ne vom bate Toți cu cărmida-n piept, În reprize repetate,

Că nu mai suntem oricine, Ci, după ce ne-am luptat, Curând, cu drepturi depline, Ne-am europeanizat

Si, trăind lumea, cândva, Cu "Hommo-hommini-lupus" Azi, știm cum va arăta Cu "Hommo-hommini-...porcus".

Semne sunt suficiente Si interne și externe! Grohăieli prin parlamente Destule și prin guverne...

Valentin TURCU

Prieteni și influența lor

Următorul lot: Angiu Elian, Iureș Mihai, Solomon Gabriel, Burtăverde Gabriel, Mogoi Casinel, Marghidan Cătălin, Mânzână Vlad, Chiriță Ionuț, Pascu Cătălin, Anghelache Marius, Pârnu Marius, Ciobanu Cristian, Burcă Nelu, Drăganca Marius, Curte Stefan, Firtulescu Alex, Ciocchia Răzvan, Bobolocu Alex, Becheru Mădălin, Becea Viorel, Enache Cătălin, Mitrahe Cosmin.

Si atunci cum se explică faptul că echipa noastră, care în mod normal trebuia să "defileze" în aceasta serie și să ocupe fotoliul de onoare, se află la 7 puncte de locul I, ocupat de Viitorul Măceșu de Sus care n-a pierdut niciun meci, a câștigat 10 și a terminat 2 la egalitate, are 32 de puncte, golaveraj +45 (57-12), +14 la adevăr și are și un meci mai puțin jucat. O explicație ar constitui-o faptul că prezența la antrenamente a fost destul de slabă, mulți jucători titulari n-au făcut deplasarea cu echipa, jucând numai în meciurile de pe teren propriu?, destui componenți ai echipei au avut condiții fizică precară, absențele de la antrenamente spunându-și cuvântul, a lipsit omogenitatea și nu s-a cristalizat o idee de joc, la capitolul tactică fiind în suferință.

Cu toate acestea, au fost și câteva jocuri de bună calitate, cu pase precise, ritm rapid, demarcări derutante și cu șuturi spre și pe poartă, așa cum au fost cele de pe teren propriu cu Recolta Urzicuța (6-1), Trîmf Bârca (5-2), cu Recolta Seaca de Câmp (11-2), jucat la Băilești la cererea echipei adverse care avea terenul suspendat, precum și meciul din deplasare de la Radovan (4-2).

Pentru amatorii de statistică, vom menționa că în cele 7 jocuri de pe teren propriu s-au obținut 18 puncte (6 victorii și o înfrângere) iar din deplasare s-au adus 7 puncte din 6 jocuri (două victorii și un rezultat de egalitate). În total s-au "contabilizat" 25 de puncte (64,1% din cele 39 posibile), 85,7% pe teren propriu și 33,8% în deplasare. S-au înscris 43 de goluri (3,31/joc) din care 26 în jocurile de acasă (3,71/joc) și 17 în deplasare (2,83/joc) și s-au primit 27 (2,1/joc) din care pe teren propriu 11 (1,57/joc) și 16 pe terenurile partenerilor de întrecere (2,66/joc). S-a realizat +4 la adevăr și +16 la golaveraj (43-27).

Cum suntem optimiști aproape incurabili, îndrăznim să afirmăm că diferența de puncte față de locul I nu este prea mare și printr-o mobilizare exemplară, prin seriozitate și responsabilitate, maturitate și concentrare, printr-un plus de dăruire și prin inspirația antrenorului Mircea Gaciu în alcătuirea formației, se poate ajunge pe prima treaptă a clasamentului, așa cum îi stă bine unei echipe care se respectă. Și chiar dacă nu se dorește promovarea în Liga a IV-a, ar fi o tresărire de orgoliu a unor jucători și a unei echipe care, sperăm, nu și-a spus ultimul cuvânt. Ar fi și o modalitate ca prin jocuri de calitate să fie atrași spectatorii la stadion, iar jucătorii de acum să rămână în amintirea fanilor, așa cum au rămas fotbalistii emblematici ai echipelor din timpurile mai îndepărtate. Și ce este mai onorant decât să te iubescă și să te aprecieze cei care vin să vadă și cărora le oferi spectacole fotbalistice de calitate?

Gheorghe GHEORGHIȘAN

Pentru orice tânăr prietenii reprezintă, după cum nu este greu de observat, o a doua familie. Dacă un copil nu are cum să-și aleagă părinții, în schimb prietenii și-i alege. De aceea încrederea pe care le-o acordă este mare, iar afecțiunea pe care le-o poartă este profundă. Prietenii sunt cei cu care își împarte viața, sunt punctele lui de sprijin, sunt cei alături de care crește.

Din păcate, pe cât de strânsă poate fi o prietenie, pe atât de mult rău poate face copiilor noștri una nepotrivită. Universul tinerilor de astăzi este foarte diferit de cel de pe vremea când noi, părinții, eram de vârstă lor.

Astăzi, destrăbălarea, care stă pe un soclu de aur, îmbracă o sumedenie de forme. De la desfrânare, beție, până la violență, păcatul oferă o gamă largă de oferte pentru tineri. Aceste patimi nu se aut prezintă ca valori negative. Nu se arată ca și cum ar fi respingătoare, ci ca și cum ele ar fi adevăratele valori. Un tânăr care nu bea și nu fumează este considerat lipsit de personalitate, un tânăr care nu întreține raporturi sexuale cu prietena lui este considerat anormal.

Diavolii îmbracă veșminte atrăgătoare și ies în întâmpinarea tinerilor. De cele mai multe ori uneltele diavolilor sunt falșii prieteni. Aceștia duc o luptă de durată pentru distrugerea virtuților celor care încă le mai au. Ei au o sete nebună de a nimici orice rezistență din partea celor care iubesc curăția și duc o luptă de durată, care de obicei se termină cu înfrângerea tinerilor virtuțoși, singuri în fața mulțimii celorlalți.

Este adevărat că există și prietenii folositoare, în care comuniunea a rodit așa cum trebuie, dar ele sunt din ce în ce mai rare în zilele noastre.

Ziarele sunt pline de știri, care de care mai dureroase, despre ce urmări triste au unele „prieteni”. Părinții trebuie să fie conștienți că, dacă nu se interesează de anturajul copiilor lor, o educație îndelungată se poate transforma în amintire în numai câteva zile. Pentru că puțini tineri au curajul de a fi altfel decât prietenii lor.

Avem datoria de a-i ajuta pe copii să-și aleagă prietenii. Dacă, de exemplu, cât sunt mici, în locul în care se joacă sunt mulți copii prost crescuți, trebuie să facem efortul de a-i duce în locuri unde își pot face altfel de prieteni - într-un parc sau unde considerăm că este mai bine pentru ei.

Copiii simt nevoia să își consume energia, simt nevoia să se joace. Practicarea unui sport este cât se poate de binevenită. Anticul dicton *„minte sănătoasă în corp sănătos”* este valabil și astăzi. Sportul nu numai că dezvoltă în copii abilitățile fizice și le întărește sănătatea, ci ajută și dezvoltării lor psihice. Câtă vreme nu este practicat în exces, câtă vreme performanța nu devine din pasiune patimă, nimic nu este îngrijorător.

Părinții au datoria de a încuraja aptitudinile pe care le observă la copiii lor și astfel, dându-le o preocupare, îi ajută să-și găsească și prieteni pe măsură. Talentul în domeniul artelor plastice sau al muzicii se află printre înzestrările

care pot fi puse în valoare.

Cel mai important mediu pentru copiii noștri îl constituie școala. În școli sunt tot mai puține clasele în care profesorii intră cu plăcere. Apar tot mai mulți „copii problemă”, copii care chiulesc pentru că nu îi interesează școala, copii care sunt modele negative pentru ceilalți. Ei sunt colegii copiilor noștri.

În licee situația este și mai tristă. Liceele riscă să devină din instituții de învățământ locuri viciate. Uneori tinerii reușesc să-și ascundă viciele față de părinții lor vreme îndelungată, și părinții observă căderile lor prea târziu. A început să ia proporții până și consumul de droguri. Cât de repede se schimbă lucrurile... Au fost de ajuns câțiva ani pentru ca un păcat despre care înainte se știa numai din filme să se răspândească cu o viteză alarmantă. Majoritatea copiilor care se droghează nu sunt conștienți de efectele grave ale consumului de droguri.

Mulți părinți nu-și dau seama că situația este din ce în ce mai gravă, și este foarte greu ca cineva să atragă atenția asupra tuturor aspectelor acestei situații.

Există și excepții, există și tineri cu viață curată, tineri binecuvântați de Dumnezeu. Dar numărul lor este prea mic pentru a putea rămâne indiferenți la pericol.

Idolul desfrăului

Fără să-și dea seama, o mare parte din tinerii de astăzi se închină unuia dintre idoli popoarelor păgâne: necuratul idol al desfrăului.

Desfrăul este căutat, desfrăul este găsit. Chiar dacă nu i se mai înalță rugăciuni, în schimb cinstirea lui e foarte răspândită.

Una dintre obsesiile generației de astăzi este destrăbălarea. Tinerii vor „să facă dragoste”, să-și manifeste sentimentele cu ajutorul trupului. Dar ceea ce înțeleg ei prin „dragoste” nu are aproape nimic în comun cu dragostea adevărată. Cuvântul însuși a fost pervertit. Dragostea curată dintre un soț și soția sa este cu totul altceva.

Tinerii cresc în mentalitatea că dragostea se împlinește numai prin unire trupească, iar Taina nunții nu e de fapt decât pierderea libertății. Dacă „faci dragoste” cu persoana iubită este destul, nu mai ai de ce să te căsătorești.

Dacă am putea să filmăm o zi din viața unui tânăr obișnuit, pentru care desfrânarea nu apare ca o patimă, ci ca un mod de comunicare, și am proiecta-o cu cincizeci de ani în urmă unor tineri, aceștia ar rămâne foarte surprinși de modul în care a „evoluat” păcatul.

Insistăm asupra ideii că schimbarea poziției de pe care este văzut desfrăul influențează automat viețile. În momentul în care păcatul nu mai este considerat păcat, totul este permis.

Educația sexuală se răspândește în școli și în licee. Tinerii învață că „împreunarea trupească este o necesitate fiziologică și, ca orice necesitate, trebuie satisfăcută”. Tinerii încep viața sexuală pentru a-și satisface „necesitățile biologice”. Tinerii simt nevoia de comunicare și cred că „făcând” dragoste împlinesc o re-

lație afectivă. Dar dragostea trupească în afara familiei, oricât de curată și de nevinovată ar părea unora, este păcat. Statisticile recente au arătat că marea majoritate a tinerilor încep viața sexuală înainte de căsătorie. Din acest motiv unii dintre tinerii care vor să trăiască aproape de Dumnezeu se întreabă dacă se poate rezista ispitei păcatului.

Bineînțeles că da, și mare va fi cununa tinerilor care și-au păzit fecioria nepătată. Fecioria nu este doar un mit, așa cum susțin iubitorii de desfrău. Fecioria este starea rânduită de Dumnezeu tinerilor care nu s-au căsătorit.

Dar fecioria nu presupune doar aspectul fiziologic. Fecioria cere tinerilor nu doar ca până la nuntă să nu facă dragoste, ci mai mult chiar, să se ferească de întinarea prin mângâieri pătimase. Astfel de mângâieri murdăresc sufletul, și sunt prima etapă pregătitoare a împreunării trupesti. Este bine ca tinerii să fie preveniți asupra faptului că astfel de atingeri care infierbântă trupul nu rămân fără ecou. După câtăva vreme, împreunarea trupească va veni de la sine.

Între multe anormalități la care asistăm astăzi este așa-numita „căsătorie de probă”. Tinerii trăiesc împreună fără să fie cununați. Se spune că e mai bine să se cunoască și trupește înainte de nuntă, ca nu cumva să aibă după aceea neplăceri și să se despart. Dar aceasta este o mare înșelare.

Sute de ani familiile creștine au luat ființă din oameni curați la suflet și la trup, care nu și-au pus înaintea nunții problema „potrivirii sexuale”. Și Dumnezeu i-a ajutat ca între ei să fie armonie deplină, și toată viața lor a fost binecuvântată.

Tinerii de astăzi, invocând că e bine să se cunoască și trupește înainte de nuntă, cad în păcat. Și apoi, descoperind nepotriviri sau apărând neînțelegeri, se despart. Nu așa se ajunge la împlinire.

Părinții trebuie să-și crească fiii astfel încât, la vremea potrivită, să-și întemeieze o familie în care să poată cunoaște dragostea și bucuria. E bine ca ei să ducă grija aceasta, dar nu în sensul că noua familie ar trebui să corespundă tuturor exigențelor părinților, ci ca aceasta să fie pe placul lui Dumnezeu.

În afara referirilor la păcatul desfrânării bărbatului cu femeia, nu putem să nu ne oprim aici asupra fenomenului de răspândire a minorităților sexuale (homosexuali, lesbiene). Deși ca cetățeni ai unei țări care pare dornică de integrare europeană ar trebui să manifestăm toleranță dusă la extrem față de aceștia și nu am avea voie să protestăm contra păcatelor împotriva firii, totuși trebuie să fim conștienți și să afirmăm că astfel de păcate sunt porți deschise spre iad. Ca fii ai Părintelui Ceresc știm că desfrânării nu vor intra în împărăția cerurilor.

E bine să îi sfătuim pe tinerii noștri ca nu numai să se ferească de aceste păcate, ci, la rândul lor, să atragă atenția prietenilor sau colegilor lor care se scaldă în astfel de

necurății că nimic nu poate face omul pe ascuns, fără să fie văzut de Dumnezeu.

Scopul vieții noastre trebuie să fie mântuirea. Tot ceea ce facem, totul să se măsoare în funcție de aceasta: dacă ne apropiem sau nu de Dumnezeu. Pedagogia creștină este pedagogia mântuirii, a purtării crucii cu credința învierii. Părinții care lucrează pentru propria lor mântuire, devenind creștini adevărați, nu au nevoie de altă știință pedagogică decât de aceea de a face din copii oameni asemenea lor în toate cele bune. Ajutorul Bisericii Ceresti, al Maicii Domnului, al Sfinților și al Îngerilor este cel mai puternic ajutor pentru părinții drept-credincioși. Aceștia trebuie să folosească toate momentele prielnice pentru a se apropia de Dumnezeu și de Sfinții Săi. Dacă trec pe lângă o biserică în care sunt particule din sfinte moaște, să nu se lenevească să intre și să se roage. Dacă pot ajunge la o mănăstire, să facă acest efort, și binefacerile vor fi mari. Dacă aici vor putea vorbi cu vreun călugăr îmbunătățit, să facă aceasta fără șovăială. Pentru fiecare strădanie, Dumnezeu va răsplăti înmulțit.

Așa cum orice părinte merge la doctor atunci când este bolnav, așa ar trebui să meargă și la preotul duhovnic ori de câte ori bolnav îi este sufletul, sau ori de câte ori are nevoie de sfaturi pentru călăuzirea fiilor săi. În situații limită, în care părinții s-au dovedit neputincioși, sfatul primit de la preot a dus la evitarea unor păcate de care tinerii erau aproape.

Sunt multe căderile în care pot nimeri tinerii. Dar multe sunt și căile de îndreptare. Părinții trebuie să se roage mult, cu frângere de inimă, pentru mântuirea fiilor lor.

La Înfricoșătoarea Judecată fiecare părinte va da socoteală pentru modul în care a purtat grija de fiii săi. Să nu ne fie teamă că fiii noștri vor fi prea „bisericosi”, dacă îi vom învăța să trăiască în prezența lui Dumnezeu. Să nu ne fie teamă că, dacă nu se vor împărtăși de mici din plăcerile vieții, vor fi incapabili să reziste în această lume plină de răutăți și de necazuri. Singura posibilitate de a rezista este tocmai de a trăi sub acoperământul sfințeniei. Să nu le fim piedică copiilor noștri pe calea slujirii lui Hristos.

Dacă vom trăi cu evlavie și ne vom crește copiii în frică de Dumnezeu, vom dobândi bunătățile cele veșnice.

Și pe noi și pe fiii noștri ne așteaptă Împărăția cerurilor. Ne așteaptă Mântuitorul Hristos înconjurat de cetele îngeresti și de Soborul tuturor Sfinților.

Doamne, Dumnezeul nostru, Care Te-ai întrupat din Sfânta Fecioară Maria, binecuvântează-ne pe noi, pe toți părinții dreptcredincioși și pe copiii noștri, miluindu-ne după mare mila Ta. Tu ești virtutea noastră, Tu ești scăparea noastră și izbăvitorul nostru! Ajută-ne să trecem biruitori de ispitele care ne înconjoară, ca să ajungem împreună în Împărăția cerurilor și să ne bucurăm cu toți Îngerii și Sfinții de frumusețile cele veșnice. Amin!

Preot Costel GAVRILĂ

Regal handbalistic la "Ada Nechita"

Sâmbătă, 23 februarie, în sala sporturilor "Ada Nechita" din Municipiul Băilești, s-a desfășurat faza județeană a Olimpiadei Naționale a Sportului Școlar la handbal feminin și masculin. Organizatorii acestei ediții au fost Inspectoratul Școlar Județean Dolj în colaborare cu Clubul Sportiv

Municipal "Progresul" Băilești, competiția fiind condusă de responsabilul Comisiei Județene de Handbal Mihail Gună, inspectorul școlar de specialitate Alin Vancea și președintele CSM "Progresul" Băilești, Florin Duinea.

S-au întâlnit șapte echipe de handbal, patru de fete (Liceul Energetic

Craiova, Liceul CFR Craiova, Liceul "Elena Cuza" Craiova și Liceul Teoretic "Constantin Brâncoveanu" Dăbuleni) și trei de băieți (Liceul Energetic Craiova, Liceul "Traian Vuia" Craiova și Liceul Teoretic "Mihai Viteazul" Băilești).

După ședința tehnică în care au fost stabilite orele și ordinea jocurilor, la ora 9,45 a început spectacolul sportiv.

În grupa A a fetelor, Liceul Energetic a întrecut Liceul CFR cu scorul de 24-9, calificându-se în finala mare, pe care urma să o joace cu Liceul "Elena Cuza", câștigătoare a grupei B, cu scorul de 28-5 în urma jocului cu formația Liceului din Dăbuleni. Echipa care a terminat pe locul I a fost a Liceului Energetic, învingându-l pe cea a Liceului "Elena Cuza" cu scorul de 20-17, iar finala mică adjudicându-și-o echipa Liceului CFR, care s-a impus în fața Liceului Teoretic "Constantin Brâncoveanu" Dăbuleni cu scorul de 14-8.

Trecând la băieți, meciurile au avut o tentă de duritate, de bărbăție, ținându-ne într-o tensiune amețitoare, echipa noastră impunându-se încă din primul meci cu scorul de 26-6 în

fața Liceului "Traian Vuia". În meciul secund Liceul Energetic a învins echipa Liceului "Traian Vuia" cu scorul de 27-6, ce avea să o ducă în meciul decisiv pentru primul loc, cu echipa Liceului "Mihai Viteazul" Băilești.

Astfel, în jurul orei 14, s-a disputat prima poziție, între Liceul Energetic Craiova și Liceul "Mihai Viteazul" Băilești. Putem spune că meciul a fost unul "pe viață și pe moarte", cei doi arbitri (ce fac parte din Comisia Județeană de Handbal a Clubului Sportiv Școlar Dolj), făcând față cu greu atmosferei apăsătoare atât din teren, cât și din tribunele sălii de sport "Ada Nechita". Meciul s-a terminat cu victorie pentru echipa noastră, care a învins echipa Liceului Energetic, cu un scor categoric de 20-11, în aplauzele iubitorilor de handbal prezenți în tribunele sălii de sport.

Pe această cale trebuie să aducem mulțumiri handbaliștilor noștri, care au muncit foarte mult la antrenamente dar și în jocurile oficiale ale competiției: Lazăr Robert, Stănoiu Alexandru, Badea Adrian, Milovan Mihai, Radu Cosmin, Rogoz Ionuț, Vocea Valentin, Stanciu Raul, Mitrică Andrei, Mitran Lucian,

Neța Răzvan, Neacsu Daniel. Totodată mulțumim atât antrenorilor Lupu Ioana (Cuța), care a format acești copii minunați, antrenându-i și dându-le sfaturi tehnico-tactice importante în drumul lor spre această victorie, cât și profesorului Băluță Cristian, actualul antrenor al actualei echipe a Liceului "Mihai Viteazul" Băilești.

Sperăm ca și în următoarele meciuri, băieții noștri să aibă inspirația unui joc bun, a unei tactici câștigătoare, așa cum au fost învățați de micii de către cea mai sufletistă antrenor, bucurându-ne sufletește cu victoriile din meciurile ce vor urma.

Marian MILOVAN

Cu parașuta în Europa

Episodul 1
Cititorii fideli ai Gazetei își amintesc de dl. Tănase Paraipan și avaturile sale și poate că și-au pus întrebarea firească asupra aceia ce s-a întâmplat în continuare și cu cealaltă eroină. Ei bine, după despăreirea cea tumuloasă și "tumefiantă", Zizi și Tase au urmat în mod normal calea tribunalului. Onorată instanță în sus, onorată instanță în jos, căra-măra, în trei luni s-a obținut divorțul. Zizi colinda acum continentul alături de Tilă alias Tony, șoferul de T.I.R.

Din Spania în Franța, Germania, Austria, Elveția, Italia. Blănurile luate, așa ca de partaj la plecarea, au fost repede transformate în euroi cu cifre de cinci zerouri bucata, căci așa după cum bine știți, în Occident se duce o campanie feroce împotriva blănurilor naturale, care presupun sacrificarea faunei, militându-se pentru cele sintetice, astfel încât cine se afișează cu o "naturală" este considerată adevărată "piesă de elicopter". La toate astea s-a adăugat și tencălaul de valuteanu, plus bijuteriile și vreo două trei tablouri, așa încât Zizi Ciocănescu, fostă Paraipan, mica parașută, dispunea de un capital bun, căm o juma' de million și mai bine, fiind pre-

gătită să se lanseze în afaceri pe tărâm european. Dintre toate metropolele uniunii, cel mai mult o atrăgeau vestita și mult laudată Romă. Acolo, de altfel, după spusele lui Tilă, TIR-istul, se afla o colonie de românași, pe care avea să-i cunoască și ea, care se ocupau cu "lucruri" mai mult sau mai puțin oneste, dar care nu erau certați cu legea, fiind cu toții plătitori de taxe de tot felul... La adăpostul unei umbrelor generoase, la o înghețată și un suc, departe de căldura nemiloasă, Zizi se gândea la ce avea sau ar putea să facă pentru a demara o "treabă" profitabilă. În acest timp, se simți fixată insistent de un individ de la o masă alăturată care o privea aproape obraznic. Fără a arăta teamă sau rețineri, îl luă la întrebări în limba noastră neoașă și cu accente apăsate: "Ce bați bă oglindeală la nicovală cu sparanghelu la mine ca mărăsă la fofoloancă ai? Fă, tu ești româncă fă, tu ești Zizi a lu' nea Petre Ciocăneasa! Ciocănescu băi... da tu cine ești? Cum fă, proasto, nu mă mai cunoști, eu sunt Nicu Bolboroască de eram cu frații tăi, fă, la școală, la primară! Cu ăla mare, repetentul, Ion, de-i zicea ăștia cum dracu dom'le... "Muci-in-Bot", că tot timpul îi curgea

nasul și n-avea batistă, iar pe celălalt mai mic Trită, îl strigau "băi Papa Bobo", că era mort după bomboane și dropsuri și avea mâinile lipicioase și murdare! Da băi, acu' îmi amintesc de tine, da' ce dracu-mi zbârânaia găoacea cu privirea, sau credeați că o să-mi moară trolele de frică, ă? Ho, băi tânto, nu sări ca icra din biboanță, te fixam atent că-mi părea cunoscută și nu știam de unde să te iau!

la zi mai bine ce blatură sau vreo obersmecherie ai pe aici? Păi bă, eu mă țin cu Trilă Cauciuc, cu camionul... Aha, clămpăul ăla de la voi de pe stradă ca să vezi, a ajuns prostăla să conducă un TIR și încă pe afară... eee, bravo lui, așa, zi mai departe... Măi nene, păi cum să-ți spun, am banu și aș vrea să investesc... Da' când naiba ai făcut tu atâția bani că alde tac'tu era mai slab la pungă, șantierul nu prea mai merge, mă'ta are pensia mică...?!

Băi gutufane, păi eu am fost măritată cu un pârțit de boșorog, da' era grangur da' grandea bă, cu lovinci și conturi de țechini la sarsana și-n

bănci, bă! Păi și? Si ce? La divorț mi-am tras capitalul și i-am dat lustru' la papuci! Ei, așa sifonează fă, că pe aici chiar dacă măturai trotuarul și țineai bucle la caldarâm, ca să zic așa, și tot nu aveai atâta băneț! În fine, la ce te-ai gândit? Bă știi ce, un hotel mic așa de o stea, două acolo, curățel, cu un băruleț, o gustărică, discret, fetițe, etc și tot tacămul! Măi fato, tu te-ai născut în zodia Porcului și cu gura în rahat, nu te supăra dar așa se spune în popor despre cei care au noroc! Hai măi, zău, cum așa? Ascultă aici cadăno, în cartier unde suntem și noi cantonați este un ovrei bătrân, unu lțic Pezezevengovici, care ține un hotel așa cum ai vrea tu, cam ponosit că nu prea-i merge, de... e doar hotel, mă rog... Mai are și o casă, două de amanet cu care se mai scoate, dar ar cam vrea să se retragă. Cred că ai putea să încerci să cumperi clădirea. De acord, dar actele? Avem și avocat, o corcitură, pe signor Fabrizio Pitpalac, omul nostru care învârte hârțile!

Zis și făcut, după vreo două zile, Tilă, Zizi, Pitpalac și noul lor prieten, pe numele lui Italian Nino Bimbolucci, îl abordară pe moșneagul cu hotelul și după câteva ore de tratative semnară actele, iar Zizi se văzu proprietăreașă de stabiliment. Cu ce bani îi mai rămăseseră, renovă clădirea și își făcu rost de o rețea de fete dispuse la câștig pentru favoruri ușoare, fete care lucrau prin supermarket-uri, coafeze sau îngrijitoare de bătrâni și la care le surâdea ideea unui venit suplimentar practicând în timpul liber cea mai veche meserie, pe bază de telefon, cămăruța, plata și arvederci!

Odată cu clădirea, a fost preluat și personalul "auxiliar", lăsat ca "mostenire", anume trei haidamaci plătiți, pripășiți prin preajma noului hotel-bordel, pardon, "Casa de odihnă Benvenuto" și care erau gata să intervină în caz de scandal: Sandro (Sande Tănu), Stefano (Fane Catafalc) și Luigi (Lelă Mustiuc), boxanții decăzuți, cu pumnii ghiulea, "colegi" de patru clase cu frații și verii lui Zizi din mahalaua urbei natale, aciuiați nu se știe cum, sau în ce împrejurări în marele și anticul oraș. Pe lângă cei trei pui de giol, a fost preluat și Carlo Cattelli, "il poliziotto stradale", omul legii în cartier, care-și avea și el "pinca" lui pusă deoparte precum uiumul la moară.

Afacerea mergea ca pe roate. După câțiva ani, Zizi se mai făcu cu un hotel pe malul Adriaticii, avea și un lanț de pizze-rii, vreo cinci, șase la număr, iar Tilă nu mai era camionagiul cel sfrijit și slugarnic. Devenise patron, avea firmă "Tyller Transporter Comp.", șase camioane, tot atâtea dube și niscaiva taxiuri. Crescuse burta, înflorea și chelia, ce mai, gagistru plin de biștari și marafeți.

Nimic din amintirile de odinioară, (doar vreo câțiva ani în urmă), nu părea să le umbrească viața celor doi "oameni ajunși" acum și care își permiteau orice...

Unde erau tarabele nenorocite din piață pe care le închiria furibund Zizi sau certurile cu Paraipan? Departe... îngropate de mult în memoria dulce a uitării... dar sistemul veghează!

Va urma
Mihnea LIC

ARS CULINARIA

Salată cu jumări

Cine ar fi crezut că după ce slăbina s-a înnoțit și și zice "bacon" sau "kaizer", șunca nu mai poate fi decât adusă de la Praga, să mai aibă cineva ochi și pentru bietele "jumări"?! și totuși, o salată cu aceste delicioase "resturi" ale cuconeturilor rubiconde de mai sus nu este cu nimic mai prejos, gustos și foarte savuros!

Ingrediente: 500g cartofi, jumări (la ochi și preferință), 3-4 castraveți murați, o ceapă roșie, 2-3 ouă, 150 g sos de muștar, pătrunjel, sare, piper.

Preparare:

1. Se pun cartofii la fiert tăiați cubulețe, cu un praf de

sare. După ce s-au fiert, se lasă la răcit într-un castron.

2. Se adaugă castraveții murați, tăiați rondele și ceapa roșie tăiată julien. Sare și piper după gust.

3. Separat se fierb ouăle în apă cu sare pentru a nu se sparge; după ce au fiert, se lasă în apă rece câteva minute pentru a fi curățate mai ușor.

4. Se taie ouăle felii și se pun peste cartofi împreună cu sosul de muștar și jumările. Se aromatizează salata cu verdeață tăiată fin.

Sos de muștar (variantă): muștar, piper, sare, zeamă de lămâie, smântână, mărar, un strop de ulei.

Sos de muștar (variantă): 1 gălbenuș, 1 lingură muștar dulce, 8 linguri ulei floarea soarelui, 1 lingură ulei de măsline extravirgin, 1 lingură oțet balsamic, sare și piper.

Preparare: se freacă într-un castron gălbenușul cu muștarul dulce, apoi se toarnă oțetul balsamic, amestecând, până se încorporează în sos; se toarnă în fir subțire uleiul de floarea-soarelui, apoi cel de măsline, având grijă și mestecând permanent, în același sens, să nu se taie maioneza.

Se adaugă sare și piper după gust.

Acest sos este ideal și pentru aseasonarea crudităților!

GASTRONOMUS

Redactor șef - Valentin TURCU
Secretar de Redacție - Gheorghe GHEORGHIȘAN
Redactor: Marian MILOVAN, Claudia BĂDELE
Foto și tehnoredactare: Alecu FIRȚULESCU
Caricatura - Adrian ENICA

D.T.P., Prepress și Tipar:
S.C. ALMA DCMI - Craiova
Tel. / Fax: (0251) 587.300

